

Sygn. akt VII U 2046/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Ala Pilewska-Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2014 r. w Gdańsku

sprawy J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 11 lipca 2013 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy J. O. prawo do emerytury od dnia 01 czerwca 2013r,
2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VII U 2046/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. O. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa, tj. nieudowodnienie 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych a jedynie 1 roku i 21 dni.

Organ rentowy podał, iż nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych okresów zatrudnienia od 30 października 1973 r. do 15 czerwca 1977 r. – praca na stanowisku ślusarza, ponieważ brak informacji, czy Przedsiębiorstwo (...) w W. jest następcą prawnym Przedsiębiorstwa (...).

Ponadto, organ nie zaliczył okresu od 12 czerwca 1978 r. do 31 maja 1987 r. – praca na stanowisku maszynisty koparki, gdyż brak informacji, czy Spółdzielnia pracy (...) w S. jest następcą prawnym Wojewódzkiego Związku Spółdzielni Mieszkaniowych – Zakład (...) w G., a ponadto w przedłożonym świadectwie nie został podany charakter pracy i stanowisko pracy różni się ze stanowiskiem podanym w Rozporządzeniu.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono również okresie do 8 czerwca 1987 r. do 13 października 1995 r. – praca na stanowisku operatora koparki, gdyż nie przedłożono świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z (...) S.A. w G..

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji zaskarżając ją w całości oraz zarzucając jej naruszenie przepisów prawa materialnego art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, iż nie spełnia przesłanek nabycia prawa do emerytury na tej zasadzie. Równocześnie ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury od dnia złożenia wniosku oraz o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków:

- F. S. i R. L. na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych na stanowisku operatora koparki w (...) S.A. w P.,
- C. W. na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych na stanowisku operatora koparki w (...) Spółdzielni (...) w G.,
- T. H. na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych na stanowisku operatora koparki w (...) sp. z o.o. w G. oraz
- M. M. i J. H. na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych na stanowisku operatora koparki w Zakładzie Usług (...),

Nadto, ubezpieczony wniósł o wezwanie podmiotów przechowujących akta osobowe ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia i przeprowadzenie z nich dowodu, dopuszczenie dowodu z przesłuchania jego osoby na okoliczność wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Ubezpieczony zaznaczył również, że Spółdzielnia Pracy (...) w S. jest następcą prawnym Wojewódzkiego Związku Spółdzielni Mieszkaniowych w G..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, a w uzasadnieniu powołał się na argumentację, jak w treści zaskarżonej decyzji. Ponadto wskazał jednak, że do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczył ubezpieczonemu okres pracy w (...) S.A. od dnia 8 czerwca 1987 r. do 13 października 1995 r., co skutkuje uznaniem, że na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony posiada 9 lat, 4 miesiące 20 dni okresu pracy w warunkach szczególnych.

W piśmie procesowym z dnia 10 grudnia 2013 r. ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. B. na okoliczność zatrudnienia ubezpieczonego w warunkach szczególnych w (...) Spółdzielni (...) w okresie od 1 listopada 1982 r. do 31 maja 1987 r. oraz na okoliczność charakteru następstwa Spółdzielni Pracy (...) w S. wobec (...) Spółdzielni (...) w G. oraz o zobowiązanie wyżej wymienionego do przedłożenia dokumentacji dotyczącej zatrudnienia ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. O., urodzony dnia (...), w dniu 27 czerwca 2013 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach.

Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 4 lipca 2012 r.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – k. 1-4 plik II akt rentowych,

Ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił staż sumaryczny 26 lat, 1 miesiąc i 3 dni oraz 9 lat, 4 miesiące 20 dni okresu pracy w warunkach szczególnych (od dnia 1 sierpnia 1971 r. do 21 sierpnia 1972 r. oraz od dnia 8 czerwca 1987 r. do 13 października 1995 r.).

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 11 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. O. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia – k. 51, decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 11 lipca 2013 r. – k. 52 plik II akt rentowych,

W okresie od dnia od 30 października 1973 r. do 15 czerwca 1977 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze na stanowisku ślusarza w Przedsiębiorstwie (...) w W.. Przedsiębiorstwo (...) w W. jest następcą prawnym Przedsiębiorstwa (...).

dowód: świadectwo pracy z dnia 9 września 2003 r. – k. 14 plik II akt rentowych, akt notarialny z dnia 15 listopada 1991 r. – k. 51 (koperta) akt sprawy,

Następnie, w okresie od dnia 12 czerwca 1978 r. do 31 maja 1987 r. ubezpieczony pracował na stanowisku operator koparki w (...)Spółdzielni (...) Zakład (...)G.. W okresie od dnia 1 listopada 1982 r. do 31 maja 1987 r. ubezpieczony pracował na stanowisku maszynisty koparki. Następcą prawnym w/w pracowały była Spółdzielnia Pracy (...) w S..

Ubezpieczony dnia 12 czerwca 1978 r. został zatrudniony na stanowisku mechanika na warsztacie, gdzie naprawiane były spycharki, koparki i samochody. Następnie, od dnia 1 listopada 1982 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obsługiwał koparko-spycharkę Białoruś, za pomocą której wykonywał roboty ziemne, spychał ziemię, niwelował teren i robił wykopy do drenażu.

dowód: świadectwo pracy z dnia 29 maja 1987 r. – k. 16, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 27 czerwca 2001 r. – k. 10, świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 27 czerwca 2001 r. – k. 17 plik II akt rentowych, akta osobowe: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 16 grudnia 2001 r., zaświadczenie z dnia 16 grudnia 2001 r. – k. 51 (koperta) akt sprawy, umowa przekazania zakładu z dnia 15 lutego 1991 r. – k. 61-63, zeznania świadka C. W. - k. 57 (protokół CD), zeznania świadka J. B. - k. 57 (protokół CD) akt sprawy,

W okresie od dnia 2 listopada 1995 r. do 10 marca 1997 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku operatora koparki.

W powyższym okresie, gdy przedsiębiorstwo uzyskiwało zlecenia, ubezpieczony pracował jako operator sprzętu ciężkiego, m.in. przy budowie szpitala wojewódzkiego oraz przy budowie terminalu LPG. Do jego obowiązków należało wykonywanie robót ziemnych koparką, tj. przemieszczanie mas ziemnych pod fundamenty obiektów kubaturowych. W pozostałych okresach wykonywał prace pomocnicze.

dowód: świadectwo pracy z dnia 11 marca 1997 r. – k. 45 plik II akt rentowych, akta osobowe: 2 umowy o pracę – k. 37 akt sprawy, zeznania świadka T. H. – k. 57 (protokół CD) akt sprawy,

Następnie, od dnia 1 kwietnia 1997 r. do 31 kwietnia 2004 r. ubezpieczony pracował w Zakładzie Usług (...) w G. na stanowisku operatora sprzętu budowlanego.

Do obowiązków ubezpieczonego w powyższym okresie należało obsługiwanie koparek obrotowych, C., (...), przy robotach ziemnych, robotach drogowych i wykopach przy robotach kanalizacyjnych. Powyższą pracę ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

dowód: świadectwo pracy z dnia 30 kwietnia 2004 r. – k. 46 plik II akt rentowych, zeznania świadków M. M. i J. H. – k. 57 (protokół CD) akt sprawy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych pozwanego organu oraz aktach osobowych ubezpieczonego ze spornych okresów, których prawdziwość

i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków C. W., J. B., T. H., M. M. i J. H., bowiem jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornym okresie, bądź będące przełożonym ubezpieczonego w tym samym zakładzie pracy, w ocenie Sądu zasługuje na walor wiarygodności, tym bardziej, że ich zeznania razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, tworzą zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego J. O. jest zasadne i z tego tytułu zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013 r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod pozycją 3 wskazano prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 4 lipca 2012 r. osiągnął 60 rok życia i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Ponadto, na dzień 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze przekraczającym 25 lat (tj. 26 lat, 1 miesiąc i 3 dni) oraz 9 lat, 4 miesiące 20 dni okresu pracy w warunkach szczególnych (od dnia 1 sierpnia 1971 r. do 21 sierpnia 1972 r. oraz od dnia 8 czerwca 1987 r. do 13 października 1995 r.).

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy za pracę w szczególnych warunkach – prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych – uznać można było sporne okresy zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w W. od 30 października 1973 r. do 15 czerwca 1977 r., w Wojewódzkiego Związku Spółdzielni Mieszkaniowych – Zakład (...) w G. od 12 czerwca 1978 r. do 31 maja 1987 r., w (...) sp. z o.o. w G. od dnia 2 listopada 1995 r. do 10 marca 1997 r. oraz w Zakładzie Usług (...) w G. od dnia 1 kwietnia 1997 r. do 31 grudnia 1998 r.

Początkowo, przedmiotem sporu pozostawała również, możliwość zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) S.A. w G. od dnia 8 czerwca 1987 r. do 13 października 1995 r., jednak w toku niniejszego postępowania, po dokonaniu ponownej analizy akt sprawy, organ rentowy uznał, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracował w tym charakterze.

W toku postępowania w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że ubezpieczony udowodnił fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w W., w (...) Spółdzielni (...) Zakład (...) G. oraz w Zakładzie Usług (...) w G..

Po pierwsze wskazania wymaga, że z treści zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji wynikało jednoznacznie, że Przedsiębiorstwo (...) w W. jest następcą prawnym Przedsiębiorstwa (...) (vide: akt notarialny z dnia 15 listopada 1991 r. – k. 51 (koperta) akt sprawy), a tym samym, zarzuty organu rentowego w przedmiecie braku podstaw do zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 30 października 1973 r. do 15 czerwca 1977 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. nie znajdują uzasadnienia. Tym samym, biorąc pod uwagę, iż organ rentowy nie kwestionował charakteru pracy ubezpieczonego, a odmówił zaliczenia powyższego okresu jedynie ze względów formalnych, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powyższy okres należało zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Następnie, w oparciu o treść dokumentacji Sąd Okręgowy ustalił, że J. O. od dnia 1 listopada 1982 r. do 31 maja 1987 r. pracował na stanowisku maszynisty koparki w (...) Spółdzielni (...) Zakład (...) G., a po przekazaniu zakładu pracy w Spółdzielni Pracy (...) w S..

Charakter pracy ubezpieczonego został jednak jednoznacznie ustalony w oparciu o treść zeznań świadków C. W. i J. B. – współpracowników ubezpieczonego, którzy zgodnie podali, że w spornym okresie, stale i w pełnym wymiarze czasu

pracy obsługiwał koparko-spycharkę Białoruś, za pomocą której wykonywał roboty ziemne, spychał ziemię, niwelował teren i robił wykopy do drenażu.

W toku niniejszego postępowania Sąd Okręgowy doszedł również do przekonania, że od dnia 1 kwietnia 1997 r. do 31 kwietnia 2004 r. ubezpieczony pracował w Zakładzie Usług (...) w G. na stanowisku operatora sprzętu budowlanego. Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków M. M. – właściciela zakładu i (...) – współpracownika ubezpieczonego wynikało natomiast, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obsługiwał koparki obrotowe, C. i (...), przy robotach ziemnych, robotach drogowych i wykopach przy robotach kanalizacyjnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, brak było, z kolei, podstaw do zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy ubezpieczonego w (...) sp. z o.o. w G. od dnia 2 listopada 1995 r. do 10 marca 1997 r., ponieważ nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak bowiem wynikało z zeznań świadka T. H. - prezesa zarządu, ubezpieczony pracował jako operator sprzętu ciężkiego jedynie, gdy spółka otrzymywała zlecenia na takie prace. W pozostałych okresach wykonywał prace pomocnicze.

Zdaniem Sądu, przesłuchani świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli zatrudnieni wraz z ubezpieczonym w tych samych okresach, w tych samych zakładach pracy. Strony nie kwestionowały treści zeznań świadków, toteż tym bardziej Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

W związku z powyższym, pomimo niezaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy ubezpieczonego w (...) sp. z o.o. w G., należało uznać, iż ubezpieczony wykazał, że przez okres przekraczający wymagane 15 lat, wykonywał prace w warunkach szczególnych na stanowisku wymienionym w wykazie A w/w rozporządzenia, dział V poz. 3 i tym samym spełnił wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. OTK-A 2007/8/97 powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania świadków i ubezpieczonego wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 1 czerwca 2013 r. i zgodnie z dyspozycją art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, przyznał ubezpieczonemu J. O. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek o emeryturę.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, w punkcie 2 wyroku nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jej prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Bożenna Zalewska